

Επιστολή σ' έναν ενήλικα εαυτό.

Με ποιο παλιό ποίημα θα μπορούσα να σε κάνω να γυρίσεις;
Με ποιο τραγούδι του παρελθόντος σου θα σε φέρω πιο κοντά μου;
Θα έκαιγα καθετί περιπλανιέται στη γη, αν αυτό σήμαινε ότι όσα έχω χάσει θα γυρνούσανε. Τι ξέρω άλλωστε; Είμαι...παιδί, άλλωστε.

Έχω φτάσει σε σημείο να φοβάμαι...να φοβάμαι πως θα καταλήξω να μισώ ό,τι αγαπώ περισσότερο στον κόσμο, επειδή κατέληξε τετριμμένο...επειδή έτσι έχω μάθει.

Η θλίψη και η νοσταλγία κάνουν τον άνθρωπο να σφίγγει το μαχαίρι που κρατεί στην παλάμη του, όχι να το αφήνει. Ό,τι έζησες δεν ξαναγυρνάει, δεν αναπλάθεται, δεν μπορείς να το αναπαραστήσεις ούτε να προσποιηθείς.

Φοβάμαι οι ουσίες των πραγμάτων έχουν σβήσει την όρεξη που είχα για να δημιουργήσω. Γιατί δεν μου έμαθες να τραγουδώ; Να παίζω; Γιατί έχεις μάθει να επικοινωνείς μόνο με λέξεις και φωνές αντί για νότες και αγκαλιές; Ποιος θα μου κλείνει το βράδυ τα αυτιά να μην ακούω τα κακώς κείμενα του κόσμου; Έλα, πάρε με αγκαλιά...παιδί είμαι κι εγώ.

Γιατί συμβιβάζεσαι; Γιατί δεν χορεύεις; Τι φοβάσαι τόσο που όλα πλέον έχουν χάσει το χρώμα τους; Γιατί από την παλέτα πλέον διακρίνεις μόνο το γκριζο; Ήσουν κι εσύ παιδί. Είσαι κι εσύ παιδί.

Θέλω να πιστέψω στα λόγια σου, κι ενώ είμαι σίγουρη πως θέλω να σταματήσω να ξύνω την πληγή που με προστάζει να γράψω, μόνο η σκέψη αρκεί για να ξυπνήσει πάλι μέσα μου η φλόγα του παιδιού που είχα χάσει, κι ας είναι τόσο ασθενική πλέον, που ο αέρας την σβήνει αντί να τη δυναμώνει. Όταν σε κοιτώ, νιώθω πιο κοντά σε αυτό που οι κοινοί αποκαλούν Θεό, γιατί αυτό που βλέπω μέσα σου είναι βαθιά ανθρώπινο.

Έλα, κάνε αυτό που ήρθες να κάνεις. Σκότωσε μέσα μου το παιδί, αλλά απομνημόνευσε τον ήχο της καρδιάς μου να παίζει σαν μελωδία στο μυαλό σου για πάντα, γιατί το παιδί πεθαίνει...η ανάγκη όμως...η ανάγκη, ας πούμε, δεν είναι τόσο ευγενική.

Κωνσταντίνα Γιακισικλή, τμήμα Γ1